

[Steenholdt]

Der er alt for mange havarerede fiskerkuttere opsamlet ved værfterne, og mange af dem har endda været der i flere år på grund af manglende bevilling.

Eks.: en fiskerkutter var havareret, og det skønnedes, at det ville koste 110.000 kr., hvis reparationen påbegyndtes omgående. Først flere år efter blev pengene bevilget, men det ovennævnte beløb var nu steget til 800.000 kr., da andre dele af skibet nu også var gået i forfald imens.

Staten har mange penge i de grønlandske fiskerfartøjer, og derfor må den også sørge for, at bådene bruges og dermed skaffer penge til afdrag. De nuværende tilstande kan ikke fortsætte, heller ikke den nuværende manglende interesse fra bevillingsmyndighedernes side.

Besvarelse (27/4 79):

Ministeren for Grønland (Jørgen Peder Hansen):

Staten er selvsagt interesseret i, at den grønlandske fiskerflåde holdes i så god vedligeholdelsesstand som muligt.

Økonomisk støtte til reparationer af fartøjer og motorer bevilges over de årlige finanslove dels som lån til 4 pct., dels som rente- og afdragsfrie lån (tilskud).

I 1978 blev der som lån ydet i alt 4,4 mill. kr. og som tilskud 975.000 kr. til dette formål.

Under hensyn til kutterflådens efterhånden ret høje alder må der i de kommende år regnes med et større antal reparationer end tidligere; Ministeriet for Grønland har ved udarbejdelsen af bidrag til de seneste års finanslove været opmærksom på dette forhold og forhøjet de beløb, der afsættes til formålet.

Erhvervsstøttemidlerne fordeles som bekendt af Erhvervsstøtteudvalget i Godthåb på grundlag af ansøgninger fra fiskere og indstillingen fra ansøgerens bopælskommune.

Midlerne er begrænset af, at de givne bevillingsrammer skal overholdes, og det kan derfor ske, at behandlingen af nogle ansøgere må udskydes til nye bevillinger i et efterfølgende finansår.

Også den eksisterende værftskapacitet sætter grænser for, hvor mange reparationer der kan udføres om året.

Ministeriet for Grønland vil imidlertid fortsat med opmærksomhed følge udviklingen på dette område og i samråd med Erhvervsstøtteudvalget undersøge, hvilke muligheder der måtte være for at forbedre forholdene yderligere.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

(Lovforslag nr. L 204. Fremsat 5/4 79. Første behandling 20/4 79. Betænkning 26/4 79).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslagets §§ 1-3 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om kemiske stoffer og produkter.

(Lovforslag nr. L 79. Fremsat 17/11 78. Første behandling 29/11 78. Betænkning 27/4 79).

Der var stillet 19 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af *Karl Møller* (DKP) og *Jørgen Jensen* (DKP). (Se tillæg B).

[Første næstformand]

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling**Taanquist (S):**

Der kan være grund til at erindre om, at dette lovforslag kun drejer sig om de kemiske stoffer og produkter, der optræder uden for arbejdsmiljøet, medens kemiske stoffer og materialer på arbejdspladserne reguleres efter loven om arbejdsmiljø. Jeg henviser specielt til det forslag, der behandles for tiden i folketinget.

Med vedtagelsen af det her foreliggende lovforslag vil vi sikre, at der ikke efter ikrafttrædelsesdatoen vil kunne importeres eller produceres nye kemiske stoffer her i landet, uden at de er anmeldt, og det vil sige, at vi har en vis basisviden om deres egenskaber og deres eventuelle skadelighed. Derfor kan vi ikke tilslutte os det af det konservative folkeparti stillede ændringsforslag, der giver mulighed for at undlade anmeldelse i visse tilfælde. Vi er dog opmærksomme på de konkurrencehensyn, der kan være, og dem vil der blive taget hensyn til ved administrationen af loven, men vi må stemme imod ændringsforslaget.

Ændringsforslagene fra SF og VS må vi også afvise. Vi mener, at med oprettelsen af et register over nye kemiske stoffer og en anmeldelsespligt for nye kemiske stoffer har vi opnået det maksimale med de forhåndenværende ressourcer.

Med hensyn til forslaget om en udvidelse af den kreds af organisationer, der kan indstille sagkyndige medlemmer til miljøankenævnet, må vi sige, at da det drejer sig om det samme ankenævn, som er ankeorgan for sager efter miljøloven, hører dette spørgsmål ikke hjemme ved behandlingen af dette lovforslag, men ved den revision af miljøloven, der skal foretages i 1980-81.

Maisted (FP):

Der er stillet en række ændringsforslag, og vi kan støtte ændringsforslagene nr. 1, 2, 4, 7, 10-13 og 19. De øvrige ændringsforslag, der er stillet af venstrefløjenspartierne, kan vi selvfølgelig ikke støtte, og lovforslaget som helhed, som omfatter mindst 36 bemyndigel-

ser til ministeren, kan vi selvfølgelig heller ikke støtte. Efter vores opfattelse er dette ikke et lovforslag, der giver nogen praktiske resultater. Det er simpelt hen et spørgsmål om magt.

Det er ikke et spørgsmål om at løse problemerne, for det er man ganske ude af stand til, og man har rigelige indgrebsmuligheder i forvejen. Det viser sig bedst, hvis man sammenligner dette med miljøloven, hvor man også har en række bemyndigelser, men i dag overhovedet ikke har noget overblik over, hvad det er, der reelt foregår ude omkring i vores samfund. Man har ikke lavet en tilbunds gående undersøgelse af forureningskilder og de danske virksomheders forureningsmuligheder, og hvordan man afhjælper dem. Det har man afstået fra, og det er ikke alene noget, fremskridtspartiet siger. Vi har lige hørt i dag i pressen, at civilingeniør Henriksen fra Kommunekemi siger, at halvdelen af vores affaldsstoffer går i vandløbene og altså ikke kommer over på Kommunekemi. Desuagtet kommer man med dette lovforslag, og der er ingen af de stillede ændringsforslag, der ændrer ved dette forhold.

Ved tredje behandling skal jeg selvfølgelig vende tilbage til selve lovforslaget, men vi kan godt sige på nuværende tidspunkt, at vi agter at stemme imod.

Fogh Rasmussen (V):

Vi er nu nået til vejs ende med et temmelig grundigt udvalgsarbejde om dette lovforslag. Udvalgsarbejdet har vist, at der er udbredt enighed om de grundlæggende principper i lovforslaget.

Ved førstebehandling lagde jeg især vægt på to ting. For det første vil vi sikre os en rationel udnyttelse af de begrænsede personaleressourcer. For det andet vil vi undgå, at danske virksomheder som følge af lovens bestemmelser bliver udsat for konkurrenceforvriddning i forhold til udlandet. Som det fremgår af betænkningen, er disse ønsker blevet opfyldt. Miljøministeren og arbejdsministeren har givet tilsagn om at nedsætte et koordinerende udvalg, som med deltagelse af administrationsdepartementet skal sikre, at opbygningen af de administrative analyserende og kontrollerende funktioner i henhold til denne lov og i henhold til den tilsvarende lov på arbejdsmiljøområdet skal samordnes

[Fogh Rasmussen]

med henblik på mindst muligt ressourceforbrug. Vi er overbevist om, at der med en tilstrækkelig rationel udnyttelse af ressourcerne vil være et langt mindre personalebehov end angivet i bemærkningerne til de to lovforslag.

Endvidere har ministeren givet tilsagn om at ville overveje de administrative og de økonomiske konsekvenser såvel for det offentlige som for erhvervslivet, hvis der mod forventning ikke skulle blive etableret et anmeldelsessystem i EF. Vi har forstået, at ministeren i givet fald er indstillet på ikke at opbygge et anmeldelsessystem, som påtvinger danske virksomheder væsentlig større omkostninger end deres udenlandske konkurrenter. Men nu går det nok også sådan, at EF-direktivet er vedtaget i god tid inden lovens ikrafttræden. Venstre kan i øvrigt støtte ministerens forslag om at udskyde ikrafttrædelsesdatoen et halvt år. Det vil give både erhvervslivet og administrationen bedre tid til at forberede sig på loven.

Venstre kan også støtte de øvrige ændringsforslag fra ministeren.

Derimod kan vi ikke støtte de to ændringsforslag fra det konservative folkeparti, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti.

Ifølge ændringsforslag nr. 2 vil forslagsstillerne pålægge ministeren at redegøre for mere betydende foranstaltninger, som påtænkes gennemført i medfør af loven. Det er vi sådan set enige i, og derfor står der også præcis det samme i betænkningen, men ved at sætte det ind i lovteksten er forslagsstillerne efter vor opfattelse betænkeligt nær ved at krænke skellet mellem den lovgivende og den udøvende magt.

Ændringsforslag nr. 7 vil totalt bryde med grundprincippet i lovforslaget. Afgørende for, om et stof er nyt i lovforslagets forstand, er alene, om det er nyt i Danmark, og ikke, om det tidligere har været solgt i et andet land. Det skyldes naturligvis, at danske myndigheder skal have kendskab til alle nye stoffer, uanset om de alene er nye i Danmark eller de overhovedet ikke tidligere har været markedsført i noget land. Vi er enige med forslagsstillerne i, at vi så må sikre danske producenter lige konkurrencevilkår, når de skal konkurrere med producenter i andre EF-lande, der eventuelt ikke stilles over for krav om anmeldelse; og det er netop, hvad

ministeren har givet tilsagn om i betænkningen.

Men ændringsforslag nr. 7 går jo også langt videre. Dette ændringsforslag omfatter langt mere end eksport. Vi mener, at konkurrencehensynet kun spiller ind, når vi taler om eksport, og derfor må vi afvise ændringsforslaget.

Vi må også afvise de øvrige ændringsforslag, både dem, der er stillet i, og dem, der er stillet uden for betænkningen.

Til SFs og VS' ændringsforslag må jeg sige, at det er vores opfattelse, at hele diskussionen om miljøankenævnets sammensætning slet ikke hører hjemme i forbindelse med denne lovgivning.

DKPs ændringsforslag uden for betænkningen er jo i realiteten et helt nyt forslag, som vel egentlig burde have været fremsat som et selvstændigt forslag.

Annelise Gottfredsen (KF):

Det konservative folkeparti har stillet 2 ændringsforslag til lovforslaget. For det første har vi gennem forslaget om et nyt stykke til § 17 ønsket at præcisere, at en harmonisering inden for De europæiske Fællesskaber ikke må have til følge, at dansk industri stilles ringere. Vi ønsker ikke, at dansk industri skal være vanskeligt stillet, såfremt stoffer i andre EF-lande, der er kendt og dermed fritaget for anmeldelsespligt, ikke i medfør af dansk lovgivning er fritaget for en forsinkende anmeldelsesprocedure.

Ministeren ved, at vi ikke er tilhængere af vidtgående bemyndigelseslove. Jeg mener imidlertid, at vi har vist os imødekommende over for ministeren ved at formulere vort ændringsforslag som en bemyndigelsesparagraf, der åbner mulighed for ministeren for at fastsætte regler om, at stoffer, der er markedsført i et andet land inden for De europæiske Fællesskaber, på visse betingelser kan tillades solgt, produceret eller importeret her til landet uden anmeldelse. Man imødekommer hermed de vigtige betingelser for industrien for at kunne tage en chance og hurtigt udnytte en opstået situation til at konkurrere med EF-landene.

Bemærkningen i betænkningen viser jo, at ministeren selv er opmærksom på problemet. Udtalelserne er imidlertid efter min mening så vage, at jeg ikke føler mig beroliget. Hvis

[Annelise Gotfredsen]

man virkelig mener noget med, hvad man siger, så lad os dog få det udtrykt direkte i loven og i en form, der ikke giver mulighed for fortolkningstvivl.

De samme bemærkninger gælder for så vidt også vort andet ændringsforslag til § 9 om, at ministeren over for udvalget skal redegøre for mere betydende foranstaltninger, som påtænkes gennemført i medfør af loven. En sådan bestemmelse har vi tidligere fået indføjet i miljøloven. Jeg sigter her bl. a. til loven om genbrug, hvor da også partiet venstre lagde vægt på, at man lovgiver i lovteksten og ikke i betænkningen. Men i år ligger det altså lidt tungere.

Jeg kan således anbefale, at man stemmer for de nævnte ændringsforslag.

Om de øvrige ændringsforslag kan jeg sige, at vi kan stemme for de af ministeren stillede, men at vi ikke kan gå ind for de af SF og VS stillede ændringsforslag, der alle yderligere vil give vanskeligheder for erhvervslivet.

Therkel Christensen (CD):

Det er jo et meget omfattende lovforslag, vi her har til anden behandling, og det kan være meget, meget svært overskueligt. Vi har haft den målsætning i udvalgsarbejdet og også ved behandlingen her i tinget, at vi fortsat skulle forsøge med vor lovgivning at ligge så nær på de øvrige EF-lande som muligt og dermed også på EF-direktivet inden for miljøområdet.

Vi ønsker, at der skabes en lovgivning, der giver en miljømæssig sikring, og en miljølov, der samtidig generer erhverv og eksport mindst muligt. Det er også derfor, vi ikke på nogen måde kan støtte det af DKP stillede ændringsforslag, der jo er en ændring af hele lovforslaget og en sammenblanding med loven på arbejdsmarkedsområdet.

Vi kan støtte ændringsforslagene nr. 1, 2, 4, 7, 10 og 11 og naturligvis nr. 12 og 13, som vi selv har stillet, og så i øvrigt nr. 19. Alle de øvrige ændringsforslag må vi afvise, og jeg skal ikke lægge skjul på, at vor stilling til hele lovforslaget vil være afhængig af, hvilke ændringsforslag der vedtages i dag.

Ole Olsen (SF):

Den debat, vi fører her i dag, drejer sig jo fundamentalt om, hvorvidt hensynet til men-

nesker og miljø skal gå forud for industriens effektivitetshensyn eller det skal være omvendt.

Der er tale om et lovforslag, som set fra SFs side er ret utilstrækkeligt. Det er naturligvis ikke sådan, at der ikke forekommer nogen fremskridt i lovforslaget, det mener vi nok der gør, men vi mener først og fremmest, at lovforslaget skæmmes meget væsentligt af, hvad man har udeladt.

SF og VS har stillet en række ændringsforslag, som vi selvfølgelig stemmer for, mens vi ikke kan stemme for de øvrige ændringsforslag.

Her kommer DKPs ændringsforslag sådan lidt mærkværdigt ind. Det er da helt klart, at DKPs ændringsforslag er godt i den forstand, at det tager hensyn til mennesker og til miljø i højere grad end til industrien. Jeg skal ikke kunne sige, om fabrikker overhovedet kunne producere, hvis DKPs ændringsforslag blev vedtaget – jeg er ikke ganske sikker på det – men det er da ikke anderledes, end at vi kunne have set på det i udvalget, hvis forslaget var fremkommet på normal vis. Jeg synes, det er lidt svært uden udvalgsbehandling at forsøge at tage stilling til et ændringsforslag som DKPs, men jeg vil altså gerne sige, at det forekommer os umiddelbart, at det er et fornuftigt forslag.

Det forekommer os, at de borgerlige partier og socialdemokratiet her tager et afgørende skridt over imod at lægge vægten på industriens interesser og tilsidesætte hensynet til mennesker og hensynet til miljø. Vi forstår ikke helt, hvordan miljøministeren eller den socialdemokratiske folketingsgruppe er i stand til at sluge et lovforslag som dette. Det forekommer ret indlysende, at det er et ringe forslag, og man burde gå langt videre med hensyn til at beskytte mennesker.

Vi er bange for, at det, der er ved at ske ved en harmonisering med det 6. ændringsdirektiv til 1967-direktivet, såfremt dette bliver vedtaget, er, at vi simpelt hen bliver bundet til ikke at komme videre.

Jeg ved ikke, hvordan man her i landet vil reagere, når vi nu kommer frem til den situation, hvad vi åbenbart skal, at en tilladelse, en undersøgelse, en anmeldelse, der er foretaget i et andet EF-land, umiddelbart skal have gyldighed i Danmark. Det er måske urimeligt at skyde specielt på Italien, jeg ved det ikke rigtig, men i Italien fik vi dog ved

[Ole Olsen]

Sevesoulykken et udtryk for, at man ikke tog det alt for højtideligt med, hvilke produktioner der fandt sted.

Hvis regeringen og hvis socialdemokratiet kunne overbevise os om, at vi ikke behøvede at frygte noget i denne retning, så ville situationen jo nok være lidt anderledes, end den er.

Vi vil i SF være meget betænkelige ved at acceptere en lov, hvor vi vil blive tvunget til at godkende anmeldelser og tilladelser, der er foretaget andre steder, og tillade import og produktion her i landet efter disse tilladelser. Vi mener, at andre lande i EF ikke er så udviklede, at vi uden videre tør acceptere, hvad de siger god for, her i landet.

Karl Møller (DKP):

Vi er ikke betænkingsberettigede, og jeg skal derfor først kort redegøre for vores stemmeafgivning til de 19 ændringsforslag.

Jeg kan kort sige, at vi stemmer for alle de ændringsforslag, som kommer fra SF og VS, fordi de alle sigter imod forbedringer af det foreliggende lovforslag, også selv om ikke alle går så langt, som vi kunne ønske.

Det gælder ikke mindst den omstrukturering af miljøankenævnet, som lægges frem, hvor man vil give forbruger- og miljøorganisationer og fagbevægelsen ca. 25 pct. repræsentation hver. Vi mener, at man burde gå langt videre, og skal gøre opmærksom på den løsning af dette ret så centrale problem, som vi har peget på i vores ændringsforslag uden for betænkningen. Vi foreslår oprettet et kemikalieråd, som skal forestå hele den offentlige styring af myndighedernes indsats på området, et råd, hvor fagbevægelsen har flertal, for at sikre, at de fornødne miljø- og sundhedsmæssige ting altid gæser.

Vi går imod alle de øvrige ændringsforslag, både dem, som er stillet af miljøministeren, og dem, som er stillet af forskellige borgerlige konstellationer. Specielt vil vi advare imod ændringsforslag nr. 7 fra de konservative, CD og kristeligt folkeparti, som efter vores mening vil underminere vor egen lovgivning ved at acceptere ethvert eksportprodukt, blot det er godkendt i et andet EF-land.

Så skal jeg vende mig til vores eget samlede konkrete ændringsforslag, som er stillet uden for betænkningen, og som ganske rigtigt er et helt andet forslag end det, miljømi-

nisteren har fremsat. Vi har fundet det nødvendigt at stille forslaget, fordi det afgørende bygger på andre principper end miljøministerens forslag, og også for at give en mulighed for at stemme for en alternativ model til lovforslag nr. L 79, som helt anderledes effektivt vil kunne løse de alvorlige problemer, som lovgivningen her skal fastsætte regler om.

Jeg skal med det samme sige, at vi godt er klar over, at forslaget ikke har fået en rimelig udvalgsbehandling. Vi ved jo også godt, hvordan tempoet i udvalgsbehandlingen er blevet sat op den sidste uges tid, og derfor skal jeg selvfølgelig anmode om, at man får en fornyet udvalgsbehandling af vores ændringsforslag mellem anden og tredje behandling.

Det, som er den afgørende forskel mellem vores og ministerens forslag, er, at vi vil forebygge ulykker og skader igennem en forhåndsgodkendelse, mens den anmeldelsesordning, som indføres efter lovforslag nr. L 79, reelt medfører, at der først bliver grebet ind, når skaderne er sket og konstateret.

Allerede under førstebehandlingen fastslog vi, at lovforslag nr. L 79 ikke imødekommer de krav om en effektiv samfunds kontrol, som den eksplosionsagtige udvikling i fremstillingen af kemiske stoffer og produkter gør nødvendig. Det vigtige forebyggende element er ikke tilgodeset, og de konkrete krav herom, som ligger fra forbruger- og miljøorganisationer og fra fagbevægelsen, er ikke imødekommet i forslaget.

Efter vores opfattelse er forslaget primært fremsat, for at dansk lovgivning kan tilpasses EFs harmoniseringsbestræbelser på området, både de tiltag, som er foretaget, og de direktiver, som er på bedding, og som snart vil blive vedtaget.

Som hovedparten af EF-lovgivningen er også dette forslag nøje tilpasset erhvervslivets ønsker og forslag. Et klart udtryk herfor er, at Industrirådet har foreslået ændringer i det oprindelige lovudkast, som blev accepteret, og som altså er taget med i det nuværende lovforslag.

Lovforslaget er, selv om det benægtes af de borgerlige partier, gennemsyret af, at det ikke må påføre erhvervslivet øgede udgifter til nødvendig præventiv undersøgelsesvirksomhed, det må ikke påvirke konkurrenceevnen, og det må faktisk heller ikke koste staten noget af betydning.

[Karl Møller]

De hovedkrav, der er opstillet af fagbevægelsen og af miljø- og forbrugerorganisationerne, er den forhåndsgodkendelse, som vi ønsker foretaget, endnu inden stofferne sættes i omløb og eventuelt volder skade, og en fuldstændig varedeklaration, som ikke tager hensyn til det dårlige argument om erhvervslivets fabriksmæssigheder, som jo er illusorisk med det forskningsmæssige stade, vi har i dag, og som mere er et ønske om at hemmeligholde produkternes rette sammensætning for dem, som skal anvende dem. Netop disse hovedkrav bygger vores forslag på.

Den forebyggende effekt, som alle, også miljøministeren, tror jeg, indser er nødvendig at indføre som et lovgivningsmæssigt princip på miljø- og sundhedsmæssige områder, er også det bærende princip i vores forslag. Set i det lys er miljøministerens svar til byggefagenes organisationer i vore fire største byer, hvis henvendelse under udvalgsarbejdet netop drejede sig om vigtigheden af at indføre forhåndsgodkendelse, både interessante og afslørende.

Ministeren begrundet det faktum, at hans forslag ikke bygger på forhåndsgodkendelsesprincippet, for det første med, at en godkendelse forudsætter, at alle stoffer og produkter skal vurderes, uanset hvad de skal anvendes til, som om det er et argument for ikke at foretage den engangsregistrering, som der ifølge vores forslag vil blive tale om på dette område. For det andet med, at indførelsen af forhåndsgodkendelsesprincippet vil kræve en økonomisk og personalemæssig indsats, som ville være mange gange større end ved den foreslåede ordning, og at den forstærkede indsats ikke vil stå bare tilnærmelsesvis i forhold til resultatet. Det synes mig en noget kynisk betragtning. Vi har faktisk den opfattelse, at hvis denne ekstra indsats kunne sikre en effektiv forbedring af forholdene, så er pengene egentlig givet godt ud.

Vi erkender, at vores ændringsforslag koster dyrt, det indebærer langt større udgifter end lovforslag nr. L 79, men vi har jo også peget på, hvorfra pengene skal hentes. De skal hentes fra overskuddet hos det erhvervsliv, der bl. a. udvikler og fremstiller kemiske stoffer og produkter. Der er rigelige midler at hente efter vores formening. Men problemet ligger nok mere i, at man ikke ønsker at gribe ind i erhvervslivets privilegier, man vil

ikke pålægge det at betale for de ulemper, det belemrer samfundet med.

Hvad selve personaleforøgelsen angår, så kan vist ingen i denne sal, der vil arbejdsløsheden til livs, have spor imod, at arbejdsløsheden bliver nedbragt på denne samfundsnyttige måde.

En vigtig ting i forslaget er nedsættelsen af det rådgivende råd, kemikalierådet, som jeg kort har omtalt fordelene ved. Det er også vigtigt, at én af de ting, som vi regner med at rådet skal tage sig af, nemlig tilsynsvirksomheden og kontrollen med virksomhederne, kunne – sådan forestiller vi os det i hvert fald – fungere på samme måde, som eksempelvis vores effektive levnedsmiddelkontrol foregår på, og de kommunalt oprettede levnedsmiddellaboratorier kunne sammen med de centrale forsknings- og undersøgelsesmæssige institutioner varetage den kontrollerende funktion. Det vil selvklart kræve udvidelse af personalet, ikke mindst af det kvalificerede personale, men allerede i dag tror vi at der kunne opnås en langt mere effektiv funktion ved at organisere og koordinere brugen af den viden, som vi har i dag.

Endelig har vi skærpet straffebestemmelserne ganske betydeligt. De latterlige bøder, der i dag idømmes, er ganske ude af trit med ethvert retfærdighedskriterium. Som et nyt princip vil vi slå fast, at lovovertrædelser aldrig må kunne betale sig økonomisk. En bøde vil som minimum ifølge vores forslag altid være af samme størrelse som den økonomiske gevinst plus en almindelig bøde.

Men endnu en gang skal jeg understrege, at ændringsforslaget er stillet, for at der kan gives tinget en reel mulighed for at stemme for, hvilket af de to bærende principper, som er fastsat i to forslag, man kan gå ind for, og jeg skal naturligvis anbefale, at man stemmer for det udmærkede ændringsforslag, vi har fremsat.

Niels Helveg Petersen (RV):

Da mit partis ordfører, hr. Svend Haugegaard, ikke kan være til stede, skal jeg gøre nogle ganske få bemærkninger om nogle af de stillede ændringsforslag.

Om ændringsforslag nr. 2, fremsat af det konservative folkeparti, som pålægger ministeren at redegøre over for miljøudvalget for mere betydende ændringer i lovens admini-

[Niels Holveg Petersen]

stration, vil jeg sige, at god skik selvfølgelig vil indebære, at ministeren kommer til udvalget og ikke forholder udvalget oplysninger af betydning for lovens administration. Men jeg er lidt betænkelig ved trods alt at foreskrive det direkte i loven og må derfor meddele, at vi ikke kan støtte dette ændringsforslag.

Ændringsforslagene nr. 3, 8 og 9 kan jeg for så vidt have en del sympati for. Det ville principielt være rigtigt, at alle stoffer var forhåndsgodkendt, men der er administrative, praktiske og økonomiske årsager til, at vi er nødt til ved starten på denne lovgivning at afvise ændringsforslagene i den form, de foreligger i. Jeg tror ikke, at ændringsforslagene, som de ligger her, anviser en praktisk brugbar vej ud af det problem, der her foreligger.

Ændringsforslag nr. 14, som føjer til, at klageberettiget er også organisationer, hvis medlemskreds må antages på væsentlig måde at blive berørt af sagens udfald, er ikke noget særlig klart ændringsforslag. Selv med en formulering af denne art er det langt fra knivskarpt, hvem der faktisk er klageberettiget.

Jeg tror, at vigtigere end at forsøge at foreskrive i detaljen, hvem der er klageberettiget, er det at få respekteret, hvad der står i svaret til udvalget, nemlig at man agter at anlægge en meget liberal praksis og en åben praksis med hensyn til, hvem der er klageberettiget. Hvis det viser sig ved administrationen af loven, at denne linje ikke følges, at man ikke følger den praksis, at organisationer, der virkelig har en væsentlig interesse på medlemskredsens vegne i et bestemt forhold, får ret til at klage, så kan det selvsagt være nødvendigt at ændre lovgivningen på dette område. Men som det ligger nu, tror jeg, at man når det bedste resultat ved ikke at forsøge at eksemplificere for stærkt, men at holde sig til ministerens bemærkninger om den liberale praksis, man agter at følge.

Jeg kan meddele, at det radikale venstre kan stemme for ændringsforslag nr. 16. Når det drejer sig om at udpege de sagkyndige, der tiltræder miljøankenævnet ved behandlingen af sagerne, finder vi, at der er meget, der taler for at udvide kredsen, som det er anført i dette ændringsforslag, hvorved en bredere kreds af brugerinteresser og miljøinteresser får mulighed for at indstille sagkyndige, der tiltræder.

Om de øvrige ændringsforslag skal jeg sige, at vi kan stemme for de ændringsforslag, der er stillet af regeringspartierne, men stemmer imod de øvrige.

Det fremgår af, hvad jeg her har sagt, at vi godt kan finde ting at kritisere i det nuværende lovforslag. Vi er ikke fuldt ud tilfredse, vi tager her hul på en ny lovgivning, men jeg vil føje til, at selv med dette forbehold betragter vi lovgivningen som helhed som et betydeligt fremskridt, og de svagheder, der måtte vise sig at være i den, må man tage op til behandling på et senere tidspunkt.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal såmænd blot, som nævnt ved første behandling, meddele, at vi stadig væk er enige i lovforslagets intentioner, men at vi finder, at det ville have været rimeligt, at forhandlingerne om et anmeldelsessystem i EF var blevet tilendebragt, før vi gennemførte nærværende forslag.

Det ville være rimeligt, mener jeg, at vi ventede med den videre behandling af forslaget. Jeg synes, det er udmærket, vi behandler forslaget så vidt som nu, men så burde man sådan set standse behandlingen. Så kunne det, man var nået frem til, og som vi må notere at et flertal står bag, være et udgangspunkt for disse forhandlinger, som skal foregå i EF, om et nyt anmeldelsessystem, og så vidste ministeren, hvad det var, dette folketingsønskede. Så havde vi mulighed for – da vi jo nok skal indkaldes til september for at tage stilling til visse finanspolitiske stramninger – at tage stilling til et nyt forslag, og så kunne vi vedtage dette ved tredje behandling, og så ville det være i overensstemmelse med de bestemmelser, som måtte gælde i EF. Vi skal således ikke til at tage stilling på ny til et nyt lovforslag, hvis vi da ikke skal ødelægges konkurrencemæssigt, hvis EF-landene i øvrigt vil vedtage et andet anmeldelsessystem end det, som vi vil vedtage her. Heraf mener jeg at det klart fremgår, at vi er enige i lovforslagets intentioner, men vi er ikke enige i, at det skal gennemføres på nuværende tidspunkt. Det er ikke rimeligt.

Lad mig så sige om ændringsforslagene, at kommunisterne jo har fremsat et helt nyt forslag, og jeg ved ikke, hvorledes det procedurermæssigt passer ind, at man fremsætter et helt nyt forslag, og om det kan komme til

[Arne Bjerregaard]

afstemning. Jeg mener, det er urimeligt, at man fremlægger et helt nyt lovforslag, og at det kan komme til afstemning som ændringsforslag. Det er ikke almindelig kutyme. Det burde have været indarbejdet punkt for punkt i det foreliggende lovforslag som ændringsforslag, så hovedideen i det foreliggende forslag blev bibeholdt. Hvis det ikke er det, så mener jeg, at det er imod de almindelige regler.

Jeg må beklage, at det sker på denne måde, for der er visse ting i det af kommunisterne stillede ændringsforslag, som vi kunne være positive over for. Men på den måde, det er fremlagt, som et helt nyt forslag, kan vi overhovedet ikke tage stilling til enkelthederne, og så må vi afvise ændringsforslaget, og derved synes jeg ikke at kommunisterne overhovedet får noget ud af at fremsætte ændringsforslaget på den måde. Men det kan selvfølgelig have andre formål end at få vedtaget nogle ændringer.

Om de øvrige ændringsforslag skal jeg sige, at vi stemmer for nr. 1, 2, 4, 7, 10, 11, 12, 13 og 19. Vi mener, at med disse ændringsforslag ændrer vi ikke hovedintentionen i forslaget, men forbedrer det. Endelig synes jeg, jeg må sige, at det er prisværdigt, at ministeren dog vil udsætte ikrafttrædelsen til den 1. oktober i stedet for den 1. april. Det er dog en imødekommelse. Hvis ministeren bare ville være gået så vidt som at vente med at få forslaget vedtaget til en måneds tid for den 1. oktober, så vi havde det klart i fællesskab i EF, så havde vi været ganske positive og ville have stemt for forslaget. Nu må vi desværre stemme imod forslaget.

(Kort bemærkning).

Karl Møller (DKP):

Det er foranlediget af hr. Arne Bjerregaards bemærkninger om, at vort ændringsforslag er stillet imod reglerne.

Jeg skal sige, at det er forhandlet adskillige gange med sekretæren for miljø- og planlægningsudvalget, og ifølge denne sekretær skulle der i hvert tilfælde ikke være noget proceduremæssigt til hinder for at følge den fremgangsmåde, vi har gjort.

Jeg skal også sige, at vi selv mener, at forslaget er fremsat i overensstemmelse med procedurereglerne. Da selve behandlingen af spørgsmål osv. var færdig og der blev ind-

kaldt ændringsforslag, da fremsatte vi altså dette som et samlet ændringsforslag.

Jeg kan altså kun sige, at vi, i hvert fald hvad det proceduremæssige angår, har handlet i god tro. Men er vi ikke korrekt på den, så må man jo fra anden side kalde os til orden i denne sag.

Waldorff (VS):

Der har udviklet sig en helt speciel praksis i folketingets miljøudvalg. Der sker det, at man sidder og tygger løs på et lovforslag i månedsvis, og i allersidste øjeblik, når man skal til at lave betænkning, så bliver der klasket et eller andet ændringsforslag eller betækningsbidrag på bordet, som ændrer temmelig radikalt ved det, man har siddet og nørklet med. Det så vi i forbindelse med vandforsyningsloven, hvor man i sidste øjeblik finder ud af at sikre dambrugerne 25 års fred. Vi så det også i forbindelse med genanvendelsesloven. Og nu ser vi det altså i forbindelse med lovforslaget om kemiske stoffer og produkter.

Det er en banalitet at konstatere, at industrien og Industrirådet fører korrekturpenen, når der laves lovforslag. Det er ikke for at forkleje dem, der ligesom har gjort noget ud af industriens indflydelse på dette lovforslag, for den er virkelig grel. Miljøudvalgets medlemmer er stadig væk helt fugtige i nakken af Elo Hartigs ånde. Det, der er sket med lovforslaget om kemiske stoffer, tror jeg nok overgår temmelig meget af, hvad vi har set.

Den kemiske fabrik Cheminova præsenterer miljø- og planlægningsudvalget for en påstand om, at denne lov vil koste adskillige millioner. Se, det var allerede forkert. Cheminova finder det ikke engang nødvendigt at henvende sig til folketingets miljøudvalg og gøre opmærksom på disse problemer. Nej, Cheminova kommer med et internt gylp over lovforslaget, og hovedindholdet i det er, at når man ikke vil undtage de eksisterende stoffer på EF-markedet fra anmeldelsespligten, så vil man komme til at stå svagere herhjemme som dansk kemisk virksomhed. Dette gylp bliver så opfanget af en eller anden borgerlig politiker, der som et led i den almindelige lobbyvirksomhed får det delt rundt til miljøudvalget, og med det samme sørger miljøministeren for at få en bemærk-

[Waldorff]

ning ind i betænkningen om, at man sandelig nok skal tænke venligt på industrien. Det sker ved, at han i forbindelse med bekendtgørelsen vil være opmærksom på, at danske producenter ikke automatisk vil blive stillet over for krav om videregående undersøgelser, som kan indebære, at de bliver udsat for en konkurrencemæssig svækkelse.

Denne udtalelse er i helt klar strid med de hensigter, som ministeren har påberåbt sig hele vejen igennem behandlingen af lovforslaget. Det er ikke alene politisk kujonagtigt ud over alle grænser, det er simpelt hen himmelråbende dumt. Den indrømmelse, der er givet her, er en generel indrømmelse til industrien uden forbehold af nogen art, og derfor vil det være et universalmiddel for industrien til at underminere de beslutninger, der tages efter loven. Det er simpelt hen det, de har siddet og ventet på. Det er det, der skal bruges til at rejse enhver sag over for miljøankenævnet, som nok vil kunne forstå ministerens defensive holdning og tage bestik af den.

Det centrale i indrømmelsen er, at den kun bygger på én eneste ting, nemlig konkurrencehensynet. Uanset hvilke miljømæssige og sundhedsmæssige konsekvenser der måtte være, så kan virksomhederne nu med denne bemærkning i betænkningen henvise til det ene hensyn: konkurrencehensynet.

Det udtryk, der bruges, at virksomhederne ikke automatisk vil blive stillet over for krav om videregående undersøgelser, skal forstås sådan, at man direkte vil se bort fra sundhedsmæssige og miljømæssige forhold. Der er nemlig i forvejen ikke nogen automatik indbygget i lovforslaget. Virksomhederne bliver i forvejen ikke automatisk stillet over for krav om videregående undersøgelser. De videregående undersøgelser vil kun blive krævet, når der foreligger en stærk mistanke om skadevirkninger, og kun når der er tale om, at der skal produceres meget store mængder af det pågældende nye stof.

Vi har sloges for i forbindelse med dette lovforslag, at tvivl om kemiske stoffer skulle komme miljøet og forbrugerne til gode. Det er i forvejen afvist fra miljøministerens side. Nu er sagen altså den, at selv dér, hvor der ligger en klar og konkret mistanke til et kemisk stof, skal man se bort fra denne mistanke, man skal se på konkurrencehensynet. Det er præcis, hvad der står i den bemærkning,

der er indføjet i betænkningen. Det er et konkret fortolkningsbidrag, som stiller miljømyndighederne i en håbløs situation.

Om ikke andet, så måtte i hvert fald dette sidste bidrag få os til at gå imod lovforslaget, men som man kan se af betænkningen, har vi også mange andre gode argumenter imod lovforslaget.

Et af de vigtigste er, at med denne lov bliver der indbygget en ny EF-harmonisering. Umiddelbart, kan man indvende, har denne EF-harmonisering ikke store konsekvenser, men det er selvfølgelig klart, at den vil få det. Det er klart, at EF-harmoniseringen omkring anmeldelsespligten er endnu et eksempel på, i lighed med giftloven, at man lægger hindringer i vejen for, at der kan føres en selvstændig politik på kemikalieområdet.

Hvis man vedtog de ændringsforslag, som vi har stillet, og som SF har tilsluttet sig, så kunne man undgå denne EF-harmonisering, og samtidig kunne man få et redskab til en begyndende kontrol med hele kemikalieområdet, og det ville kunne lade sig gøre uden opbygning af et kæmpemæssigt bureaukrati, som sikkert hurtigt ville blive mest kendt for sin manglende effektivitet.

Det sidste kan man måske også nok sige kunne være et problem i forbindelse med det ændringsforslag, som DKP har stillet. Vi kan selvfølgelig ikke være uenige med DKP om princippet om en godkendelsesordning på kemikalieområdet, og derfor har vi også tænkt os at stemme for DKPs ændringsforslag. Det ligger i øvrigt også i de ændringsforslag, vi selv har stillet, om opbygning af et register, at der skal ske en udvidelse af det eksisterende bilag med hensyn til de områder, som forudsætter en egentlig forhåndsgodkendelse.

DKPs ændringsforslag skelner ikke imellem de forskellige typer af stoffer og produkter, og det kunne derfor godt tænkes at føre til et kæmpemæssigt apparat med lidt tvivlsom effekt. Der har vi i stedet for valgt at lægge vægt på inddragelse af arbejdere, forbrugere og uafhængige forskere, som i virkeligheden er den eneste sikre kontrolinstans i det nuværende samfund. Adgang til registeret, afskaffelse eller, hvis det ikke kan gennemføres, hvad det jo nok ikke kan, ændring af miljøankenævnets sammensætning, en ordentlig klageadgang og en systematisk gennemgang af de eksisterende stoffer, det er

[Waldorff]

nogle af de instrumenter, som arbejdspladser og bevægelser kan bruge. Det ville her være oplagt i øvrigt at udbygge et sådant forsøg på kontrol med de giftige stoffer og produkter med en bedriftssundhedstjeneste efter de principper, som VS har foreslået.

Sagen er den, at vi selvfølgelig ikke drømmer om, at en kapitalistisk stat kan presses til at administrere en generel forbudslovgivning på en sådan måde, at det for alvor vil gavne miljø og sundhed. Derimod har vi ganske gode erfaringer for, at arbejdspladser og bevægelser kan kæmpe noget igennem, hvis de har de nødvendige redskaber. Det er først og fremmest epoxy-sagen et glimrende eksempel på, hvor man på trods af industriens og myndighedernes uvilje faktisk har fået fjernet epoxy fra efterhånden næsten alle københavnske arbejdspladser.

Det, der er mest karakteristisk for miljøministerens forslag, er, at man for enhver pris vil undgå, at arbejdspladser og bevægelser får de nødvendige redskaber til at kunne kontrollere, hvad der foregår. Miljøministeren har ikke været i stand til at give ét eneste eksempel på, at en arbejder har klageadgang efter denne lov, og miljøministeren har kun været i stand til at give ét eneste eksempel på, at en forbruger har klageadgang efter denne lov, og det gik ud på, at forbrugeren kunne brokke sig over ikke at have fået en dispensation til at svine miljøet til. Tak for det!

Det viser selvfølgelig noget om, hvor hult det er, når man snakker om forebyggelsesråd og sundhedspædagogik og alle disse pæne ting, hvor man vil have, at den enkelte skal gøre en indsats for sin egen sundhed. Der er ingen støttende lovgivning for, at den enkelte eller grupper af arbejdere, bevægelser kunne gøre noget for deres egen sundhed, tværtimod. Man giver industrien alle de redskaber, den skal bruge, til at forsvare profitinteresser over for sundhedsinteresser og miljøinteresser.

Så er jeg da i øvrigt tilfreds med at bemærke, at enkelte, bl. a. de radikale, udtrykte sig pænt om nogle af de ændringsforslag, vi har stillet. Hr. Niels Helveg Petersen sagde noget om, at det ikke var administrerbart, at det var meget løs snak, og jeg forstår det nærmest som en form for undskyldning for alligevel ikke at stemme for det. Der er ikke nogen dokumentation for, at det ikke kan

gennemføres. Vi mener, at der er tale om meget realistiske ændringsforslag, bl. a. forslaget om, at man inden for en 5 års periode får opbygget et register og får udtaget de grupper af stoffer og produkter, der her er tale om, til undersøgelse, også uden at man, skal vi sige opbygger dette kæmpemæssige bureaukrati.

Det, det drejer sig om, er selvfølgelig politisk vilje eller ikke politisk vilje til for alvor at gøre en indsats imod de stoffer og produkter, som man ved er dødsensfarlige for folk at have med at gøre, og det er det, afstemningerne her drejer sig om.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg vil gerne takke de fleste ordførere for en saglig behandling af lovforslaget og for interessante og konstruktive bidrag til lovforslagets videre gang her i tinget. Man har fremhævet, at der her er tale om et betydeligt fremskridt, men at der på visse punkter kan være utilstrækkeligheder, som kun en praktisk anvendelse af loven vil kunne vise os hvordan vi skal klare, og det kan jeg være helt enig i. Når vi skal gennemføre en sådan ny lov, så kan vi ikke forvente, at vi allerede fra første færd har fundet en hundrede procent rigtig ordning, men jeg forstår altså, at det overvejende flertal her i folketinget dog mener, at det er en fornuftig fremgangsmåde, vi anvender.

Jeg kan desværre ikke takke hverken hr. Maisted eller hr. Waldorff, idet det forekom mig, at de to talte om helt andre ting end det, dette lovforslag er udtryk for. Hr. Maisted fandt, at det var udslag af magtbrynde, og hr. Waldorff fandt, at det var politisk kunionagtigt, og det er unægtelig i hver sin ende af spektret.

Man har fremhævet to problemer i forbindelse med lovforslaget, som også blev omtalt under førstebehandlingen, og jeg vil gerne endnu en gang forsøge på at forklare, hvorfor regeringen har valgt den fremgangsmåde, man nu har valgt.

Det ene problem er, at man har fundet det utilstrækkeligt med et anmeldelsesprincip, og at man havde foretrukket et forhåndsgodkendelsesprincip. Umiddelbart lyder det jo, som om et forhåndsgodkendelsesprincip var det sikre og gode for forbrugerne, og derfor vil de fleste også umiddelbart finde, at det må

[Miljøministeren]

være det rigtige og det mest radikale og konsekvente.

Når man imidlertid gennemtænker et sådant princip praktiske gennemførelse, kommer man til det resultat, at det kommer til at lide af mange mangler. Ud over de mangler, som den kommunistiske ordfører refererede mig for at have nævnt, så vil jeg nævne, at der jo også er den mangel, at man kan komme til at skabe en falsk tryghed hos forbrugerne ved et forhåndsgodkendelsessystem. Nu har vi hele tiden muligheden for at efterprøve det anmeldte produkt.

Til hr. Ole Olsen vil jeg sige, at det ikke er så umuligt, som hr. Ole Olsen lod det komme til udtryk, nemlig at vi skulle være helt prisgivet andre EF-landes bedømmelser. Hvis vi skønner, at en vare i et andet EF-land har været godkendt på et grundlag, som vi ikke finder er tilstrækkeligt, så har vi mulighed for at optage forhandlinger med dette land og finde en løsning enten ved et forlig eller ved at bringe det for Kommissionen. Vi kender grundlaget for anmeldelsen, når vi får varen her til landet, så der skulle altså efter min opfattelse været noget mere sikkerhed, end hr. Ole Olsen gav udtryk for.

Alt i alt vil jeg gerne takke for tilslutningen, og regeringen kan følge den anvisning, som den socialdemokratiske ordfører gav på, hvordan man bør stemme vedrørende ændringsforslagene.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslaget uden for betænkningen om en ny affattelse af lovforslagets tekst af *Karl Møller* (DKP) og *Jørgen Jensen* (DKP) forkastedes, idet 9 stemte for, 115 imod; 3 stemte hverken for eller imod.

§§ 1-7, ændringsforslag nr. 1 og § 8, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 48 stemte for, 88 imod; 4 stemte hverken for eller imod.

§§ 9 og 10 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 8 om en ny affattelse af § 18 forkastedes, idet 20 stemte for, 119 imod.

Ændringsforslag nr. 9 om indsættelse af en ny paragraf og ændringsforslag nr. 3 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 8.

Ændringsforslag nr. 4, § 11, således ændret, og § 12 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 5 forkastedes, idet 20 stemte for, 120 imod.

§§ 13-16 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 7 forkastedes, idet 43 stemte for, 97 imod.

Ændringsforslag nr. 6 forkastedes ved, at § 17 vedtoges med 120 stemmer mod 16; 4 stemte hverken for eller imod.

§ 18 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 9 var bortfaldet.

§§ 19-24, ændringsforslag nr. 10 og 11, § 25, således ændret, og §§ 26-48 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 12 forkastedes, idet 34 stemte for, 107 imod.

Ændringsforslag nr. 13 betragtedes som forkastet med samme stemmetal som ændringsforslag nr. 12.

§§ 49-53 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 14 om indsættelse af en ny paragraf forkastedes, idet 21 stemte for, 120 imod.

§ 54
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 16
forkastedes, idet 25 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 15 om, at et kapitel (§§ 55-77) udgår,
forkastedes ved, at § 55
vedtoges med 121 stemmer mod 20,
og ved, at

§§ 56 og 57
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 17 om indsættelse af
en ny paragraf betragtedes som
forkastet med samme stemmetal som æn-
dringsforslag nr. 14.

Ændringsforslag nr. 18 om en ny affattelse
af § 58
forkastedes, idet 16 stemte for, 125 imod.

§§ 58-64
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 19, § 65, således æn-
dret, og §§ 66-70
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behand-
ling
vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget gik herefter til fornyet be-
handling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) *Anden behandling af:*

*Forslag til lov om statsrestitution. (Ritt
Bjerregaards Parisophold)* [af Kjærulff-
Schmidt (FP) m. fl.].

(Lovforslag nr. L 124. Fremsat 16/1 79.
Første behandling 27/2 79. Betænkning 18/4
79).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet
om dets overgang til tredje behandling sattes
til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang
til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til
tredje behandling uden fornyet udvalgsbe-
handling. Hvis ingen gør indsigelse mod det-
te forslag, betragter jeg det som vedtaget.
(Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) *Anden behandling af:*

Forslag til dykkerlov.

(Lovforslag nr. L 87. Fremsat 28/11 78.
Første behandling 5/12 78. Betænkning 24/4
79).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænk-
ningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet
ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforsla-
gene og spørgsmålet om lovforslagets over-
gang til tredje behandling sattes til forhand-
ling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2, § 1, således
ændret, §§ 2-12, ændringsforslag nr. 3, § 13,
således ændret, og §§ 14-18
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behand-
ling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Erlendsson):